

Dosar nr.7 /P/2012

**SECȚIA PENTRU PROCURORI
HOTĂRÂREA NR. 2 P**

Ședința publică din 30 ianuarie 2013

Pe rol fiind soluționarea acțiunii disciplinare formulată de Inspecția judiciară împotriva pârâtului D. W. E., procuror în cadrul Parchetului de pe lângă J. B., având ca obiect săvârșirea abaterii disciplinare prevăzută de art.99 lit. t) teza a II-a din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, a răspuns Inspecția Judiciară, prin reprezentanți – inspectori judiciari D. S. M. și R. D. - și pârâtul procuror D. W. E.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefă, după care s-a procedat la audierea martorilor M. D. S.– procuror în cadrul Parchetului de pe lângă J. B. și S. E. G.-procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Î. C. C. J., declarațiile luate sub prestare de jurământ, fiind consemnate în scris, citite și semnate de către președintele Secției, martori și grefă, fiind atașate la dosarul cauzei.

Nemaifiind alte cereri de formulat și excepții de invocat, Secția apreciază cauza în stare de judecată și acordă cuvântul părților pe fond.

Inspecția Judiciară, prin reprezentant, având cuvântul, arată că din actele de cercetare disciplinară și probele administrate în cadrul acțiunii disciplinare rezultă că pârâtul procuror D. W. E. se face vinovat de săvârșirea abaterii disciplinare prevăzută de dispozițiile art. 99 lit. t) teza a II-a din Legea nr. 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completările

ulterioare, respectiv, constând în „exercitarea funcției cu gravă neglijență”.

Conform art.99¹ alin.2 din Legea nr.303/2004, modificată prin Legea nr.24/2012, „există gravă neglijență atunci când judecătorul sau procurorul nesocotește din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, normele de drept material ori procesual.”

Ca stare de fapt, arată că, la data de 29 aprilie 2012, partea vătămată M. E. M., în vârstă de 64 de ani, a sesizat organele de cercetare penală ale Poliției orașului O. cu privire la săvârșirea infracțiunii de tâlhărie, constând în aceea că, în noaptea de 28/29 aprilie 2012, în jurul orei 3⁰⁰, persoane necunoscute au pătruns în imobilul său din comuna B., jud.I., de unde i-au sustras un telefon marca Samsung, iar la strigătele acesteia de ajutor, a fost amenințată și lovită cu pumnul în zona feței.

La data de 2 mai 2012, organele de cercetare penală ale poliției au început urmărirea penală față de învinuitul V. N., pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.211 alin.2 lit.b și alin.2¹ lit.c din Codul penal și art.192 alin.1 și 2 din Codul penal și au dispus față de acesta măsura preventivă a reținerii, începând cu ora 17⁰⁰.

La data de 3 mai 2012, organele de cercetare penală ale poliției au formulat propunere de punere în mișcare a acțiunii penale față de învinuit și de arestare preventivă a inculpatului.

Dosarul a fost înregistrat la Parchetul de pe lângă J. B. sub nr. /P/2012, fiind repartizat spre instrumentare domnului procuror D. W. E.

Urmare a propunerii formulate de către organele de cercetare penală, procurorul D. W. E., prin rezoluția din data de 3 mai 2012, a confirmat începerea urmăririi penale față de învinuitul V. N. pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie, prevăzută de art. 211 alin.1, alin.2 lit. b, alin.2¹ lit. c din Codul penal.

În temeiul art.138 din Codul de procedură penală procurorul a respins propunerea organelor de cercetare penală de punere în mișcare a acțiunii penale și de sesizare a instanței de judecată cu propunerea de arestare preventivă a

[REDACTED] inculpatului V. N. și, pe cale de consecință, a dispus punerea în libertate a învinuitului la expirarea duratei măsurii reținerii.

A susținut că pârâtul și-a motivat respingerea propunerilor organelor de poliție prin aceea că învinuitul nu este cunoscut cu antecedente penale, nu a recunoscut săvârșirea faptei și, deși există motive verosimile de a bănuși că acesta a comis infracțiunea pentru care este cercetat, în opinia sa, nu există probe directe că acesta ar fi autorul faptei.

De asemenea, a arătat că pârâtul a reținut că „nu existau probe că lăsarea în libertate a învinuitului prezintă pericol concret pentru ordinea publică”, aspect aflat în totală contradicție cu susținerile martorului N. R., care a afirmat că i-a adus la cunoștință că învinuitul este o persoană violentă.

A susținut că pârâtul a dispus față de V. N. măsura preventivă a obligării de a nu părăsi localitatea O., conform art.145 din Codul de procedură penală, pe o perioadă de 30 de zile, deși învinuitul avea domiciliul și locuia efectiv în comuna B., jud. I.

A susținut că partea vătămată M. M. a formulat plângere împotriva rezoluției procurorului prin care s-a dispus respingerea propunerii de arestare, aceasta revenind la parchet, însoțită fiind de fiica sa, pentru a se interesa de stadiul cercetărilor în cauza privind pe învinuitul V. N.

A menționat că plângerea nu și-a urmat cursul firesc, aceasta nefiind înregistrată și nici soluționată.

Urmare a lăsării în libertate, învinuitul V. N. și-a continuat activitatea infracțională săvârșind la data de 5/6 august 2012 infracțiunea de omor asupra victimei S. T., în vârstă de 74 de ani, iar la data de 15 august 2012, infracțiunea de omor asupra victimei M. Y.

Reprezentantul Inspecției Judiciare a susținut că fapta pârâtului procuror D. W. E., care la data de 3 mai 2012, în instrumentarea dosarului nr. /P/2012 al

[REDACTED] [REDACTED]
Parchetului de pe lângă J. B., cu ocazia respingerii propunerii organelor de poliție de sesizare a instanței în vederea luării măsurii arestării preventive, a nesocotit din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil normele de drept procesual, printr-o greșită apreciere a gradului de pericol social pe care îl reprezenta persoana învinutului V. N. și faptele de tâlhărie și violare de domiciliu săvârșite de acesta pe timp de noapte, întrunește elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) teza a II-a din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completările ulterioare, constând în „exercitarea funcției cu gravă neglijență”.

Astfel, a arătat că procurorul D.W. E. a încălcat dispozițiile art.136 alin.8 din Codul de procedură penală, potrivit cărora alegerea măsurii ce urmează a fi luată se face ținându-se seama de scopul acesteia, gradul de pericol social al infracțiunii, de sănătatea, vârsta, antecedentele și alte situații privind persoana față de care se ia măsura.

În prezenta cauză, se constată că aceste dispoziții nu au fost respectate, deși infracțiunile comise de V. N. sunt caracterizate ca având un grad înalt de pericol social, au fost comise pe timp de noapte, asupra unei persoane în vârstă, lipsite de apărare, învinutul nefiind la prima confruntare cu legea penală, fiind cunoscut chiar o persoană violentă, cu antecedente care însă nu atrag starea de recidivă.

A susținut că era îndeplinită și condiția subiectivă prevăzută art.148 lit. f din Codul de procedură penală, iar conform art.18¹ alin.2 din Codul penal „la stabilirea în concret a gradului de pericol social se ține seama de modul și mijloacele se săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmarea produsă sau care s-ar fi putut produce, precum și de persoana și conduita făptuitorului dacă este cunoscut.”

În ceea ce privește pericolul concret pentru ordinea publică, a arătat că acesta rezultă din însuși pericolul social al faptei, care este unul ridicat, rezonanța

negativă pe care o prezintă în rândul colectivității, ceea ce presupune o reacție fermă a autorităților în cazul comiterii unor astfel de infracțiuni.

A susținut că principiul independenței procurorului în efectuarea urmăririi penale și adoptarea soluției în prezenta cauză, nu a fost încălcat.

Relativ la elementul material al abaterii disciplinare prevăzută de art.99 lit. t teza a II-a din Legea nr.303/2004, modificată și republicată, a arătat că acesta constă într-o acțiune, respectiv o nesocotire în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil a normelor de drept procesual menționate, prin aprecierea greșită a lipsei pericolului social al faptei săvârșite, cu consecința lăsării în libertate a inculpatului V. N., în condițiile în care din actele existente la dosarul cauzei rezulta contrariul. Consideră că măsura dispusă de pârât, obligarea de a nu părăsi localitatea, este netemeinică.

În ceea ce privește latura subiectivă a abaterii disciplinare consideră că pârâtul a comis fapta sub forma de vinovăție a culpei.

A precizat că urmare a faptei săvârșite, învinutului V. N. i s-au creat premisele comiterii unor noi fapte deosebit de grave, soldate cu decesul victimelor, fapte care au avut o rezonanță socială extrem de negativă în rândul populației, cu afectarea imaginii actului de justiție, a sistemului judiciar și a fermității de care trebuie să dea dovadă organele judiciare în apărarea ordinii de drept.

În consecință, a solicitat admiterea acțiunii disciplinare exercitată față de pârâtul procuror D. W. E. și aplicarea față de acesta, relativ la abaterea disciplinară săvârșită, a uneia dintre sancțiunile disciplinare prevăzute de art. 100 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Reprezentantul Inspecției Judiciare, în susținerea celor relatate, depune concluzii scrise, care sunt atașate la dosar.

Pârâtul D. W. E. solicită respingerea acțiunii disciplinare și susține că fapta, astfel cum a fost reținută de Inspecția Judiciară, nu constituie abatere

disciplinară. Face trimitere la decizia nr. 2/2002 a Curții Constituționale și susține că, activitatea jurisdicțională este rezervată exclusiv actului de justiție, hotărârile fiind supuse doar controlului judecătoresc, prin sistemul căilor de atac, ordinare sau extraordinare. Consideră că, pe calea acțiunii disciplinare exercitate în prezenta speță de către Inspekția Judiciară s-a dat posibilitatea efectuării unui control paralel asupra soluției pronunțate pe fondul cauzei, ceea ce echivalează cu o încălcare a independenței justiției și creează premisele ca justiția să nu se mai realizeze numai prin instanțele judecătorești, ci și prin Inspekția Judiciară, care, printr-o cercetare disciplinară, poate să ajungă să realizeze, în fapt, un veritabil control de legalitate asupra hotărârii pronunțate.

În ceea ce privește abaterea disciplinară reținută în sarcina sa, respectiv exercitarea funcției cu gravă neglijență, arată că legiuitorul a procedat la definirea acestei noțiuni prin intermediul unor termeni generali, imprecisi, respectiv – nescuzabil, neîndoielnic - ceea ce încalcă art.20 din Constituția României și Avizul nr.3 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni, în care se statuează asupra obligației statului de a defini în termeni clari faptele care pot duce la aplicare sancțiunilor disciplinare. Arată că, reaua-credință și grava neglijență sunt forme ale vinovăției, ca element subiectiv al abaterii disciplinare, iar în cadrul Legii nr. 303/2004 sunt definite prin elemente obiective –încălcarea sau nesocotirea unor norme.

Consideră că nu se impune sancționarea procurorului pentru modul în care interpretează și aplică legea. Arată că, la alegerea măsurii dispuse a avut în vedere materialul probator administrat în cauză precum și prevederile art.136 alin.8 din Codul de procedură penală. Astfel, a considerat că pentru buna desfășurare a procesului penal se impune a fi luată față de învinuitul V. N. măsura preventivă prevăzută de art.145 din Codul de procedură penală, respectiv obligarea de a nu părăsi localitatea de domiciliu. A învederat că, pe perioada desfășurării urmăririi

penale, învinuitul V. N. s-a conformat măsurii dispuse, acesta respectând toate obligațiile impuse.

A solicitat să se aibă în vedere practica judiciară în materie, care nu este una unitară, respectiv că, în situații similare, procurorul sau instanța de judecată a dispus luarea măsurii preventive prevăzută de art.145 din Codul de procedură penală, considerând că nu se impune luarea măsurii arestării preventive.

A concluzionat că nu sunt întrunite elementele constitutive ale abaterii disciplinare reținută în sarcina sa, întrucât lipsește cerința esențială, respectiv încălcarea legii să fie făcută în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil.

A arătat că a analizat temeinic probele administrate, a dispus suplimentarea probatoriului prin audierea unui martor, a procedat la audierea învinuitului, a discutat speța cu colegii, și în aceste condiții, a considerat că, pentru buna desfășurare a urmăririi penale, se impune luarea față de învinuit a măsurii preventive prevăzută de art.145 Codul de procedură penală. A subliniat că, ulterior, în condițiile legii, a supravegheat activitatea organelor de poliție dând notă de îndrumări, a extins urmărirea penală, iar măsura preventivă dispusă a fost respectată de către învinuit până la preluarea dosarului de către PÎCCJ.

A învederat că Inspekția Judiciară și-a depășit atribuțiile și a interpretat probatoriul administrat în cauză în mod tendențios, în totală contradicție cu practica judiciară în materie, încălcând astfel principiul independenței procurorului în ceea ce privește adoptarea soluției în cauză.

În susținerea celor afirmate a depus concluzii scrise și un set de înscrisuri conținând practică judiciară relevantă.

SECȚIA PENTRU PROCURORI

Deliberând asupra acțiunii disciplinare de față, reține următoarele:

Prin acțiunea disciplinară înregistrată pe rolul Secției pentru procurori în materie disciplinară sub nr. 7/P/2012, Inspekția Judiciară a solicitat Secției, ca prin hotărârea ce o va pronunța, să dispună aplicarea uneia dintre sancțiunile prevăzute de art. 100 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pârâtului D. W. E., procuror în cadrul Parchetului de pe lângă J. B. cu privire la săvârșirea abaterii disciplinare prevăzută de dispozițiile art. 99 lit. t) teza a II-a din Legea nr. 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completările ulterioare, constând în exercitarea funcției cu gravă neglijență, prin încălcarea, din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, a normelor de drept procesual.

În motivarea acțiunii disciplinare s-a reținut, în esență, că domnul procuror D. W. E., la data de 3 mai 2012, în instrumentarea dosarului nr. /P/2012 al Parchetului de pe lângă J. B. privind propunerea organelor de poliție de sesizare a instanței în vederea luării măsurii arestării preventive față de învinuitul V. N., relativ la săvârșirea infracțiunilor de tâlhărie și violare de domiciliu, a nesocotit din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil normele de drept procesual, printr-o greșită apreciere a gradului de pericol social pe care îl prezintă faptele săvârșite, cu consecința lăsării în libertate a învinuitului, în condițiile în care, din probele administrate în cauză rezulta contrariul.

Astfel, s-a reținut că procurorul D. W. E. a încălcat dispozițiile art.136 alin.8 din Codul de procedură penală, potrivit căroră „alegerea măsurii ce urmează a fi luată se face ținându-se seama de scopul acesteia, gradul de pericol social al infracțiunii, de sănătatea, vârsta, antecedentele și alte situații privind persoana față de care se ia măsura”, atâta timp cât, infracțiunile comise de învinuitul V. N. prezentau un grad de pericol social ridicat, au fost comise pe timp de noapte, asupra unei persoane în vârstă, lipsită de apărare, iar învinuitul, persoană violentă, nu se

[REDACTED] [REDACTED]
afla la prima confruntare cu legea penală, fiind cunoscut cu antecedente, care însă nu atrag starea de recidivă .

De asemenea, a nesocotit dispozițiile art.148 lit. f din Codul de procedură penală, potrivit cărora „există probe că lăsarea inculpatului în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică” și dispozițiile art.18¹ alin.2 din Codul penal, potrivit cărora „la stabilirea în concret a gradului de pericol social se ține seama de modul și mijloacele se săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmarea produsă sau care s-ar fi putut produce, precum și de persoana și conduita făptuitorului dacă este cunoscut.”

Cu ocazia soluționării propunerii formulate de organele de poliție, procurorul D. W. E., prin rezoluția din data de 03 05 2012, raportat la probele administrate în cauză, a reținut că „existau motive verosimile” că învinuitul V. N. a comis infracțiunea pentru care este cercetat, însă ,cu toate acestea, a considerat că nu este întrunită cerința pericolului social care să impună privarea sa de libertate, însă a apreciat ca oportună, luarea măsurii preventive prevăzută de art.145 din Codul de procedură penală, motivat de faptul că „din materialul probator rezultă date și indicii certe” că învinuitul V. N. a comis infracțiunea de tâlhărie prevăzută de art.211 alin1, alin 2 lit. b. alin.2¹ lit. c din Codul penal, în cauză, fiind întrinite și condițiile prevăzute de art.143 alin.1 din Codul de procedură penală.

Raportat la soluția dispusă, se constată o încălcare neîndoielnică a normelor de procedură, în condițiile în care aceste dispoziții nu au fost analizate în integralitatea lor, prin neluarea în considerare a tuturor criteriilor conferite de dispozițiile legale invocate anterior și a jurisprudenței în materie, privind aprecierea corectă și concretă a gradului de pericol social al persoanei învinuitului și al faptelor săvârșite de acesta.

Caracterul grav al neglijenței este relevat de consecințele nerespectării normelor de procedură analizate mai sus, care au avut drept urmare lăsarea în

libertate a învinuitului V. N., înlesnind, în mod indirect, continuarea activității infracționale, concretizată în săvârșirea a încă două infracțiuni deosebit de grave soldate cu decesul victimelor și care au avut o rezonanță socială extrem de negativă în rândul populației, cu afectarea imaginii actului de justiție, a sistemului judiciar și a fermității de care trebuie să dea dovadă organele judiciare în apărarea ordinii de drept.

În drept, Inspecția Judiciară își întemeiază prezenta acțiune disciplinară pe dispozițiile art. 98-101 din Legea nr. 303/2004 republicată și modificată și art.44-46 din Legea nr. 317/2004 republicată și modificată.

În dovedirea acțiunii, Inspecția Judiciară a arătat că, pe parcursul cercetării disciplinare, a fost administrată proba testimonială și proba cu înscrisuri.

În cursul cercetării judecătorești, la termenul din data de 05.12 2012, a fost audiat pârâtul procuror D. W. E. cu privire la abaterea disciplinară reținută în sarcina sa, iar la termenele acordate în data de 16.01.2013 și 30.01.2013 au fost audiați martorii încuviințați în cauză.

Din analiza materialului probator administrat în cauză, Secția pentru procurori reține următoarea situație de fapt:

Prin adresa nr. 584/C2/07.09.2012, Procurorul general al PÎCCJ a înaintat Inspecției Judiciare, Direcția de inspecție judiciară pentru procurori, informarea nr./II-7/07.09.2012, întocmită de procurorul anume desemnat, în care sunt menționate concluziile verificărilor efectuate privind modul în care s-au derulat cercetările în dosarele penale privindu-l pe inculpatul V. N., dosare ce au fost preluate de PÎCC J – Secția de urmărire penală și criminalistică.

În cuprinsul informării se apreciază că în mod greșit procurorul D.W.E. a respins propunerea formulată de organele de poliție de luare a măsurii arestării preventive a învinuitului V. N., în condițiile în care la dosar existau suficiente indicii temeinice care să justifice luarea acestei măsuri, împrejurare față de care

s-a propus sesizarea Consiliului Superior al Magistraturii-Inspecția Judiciară, în vederea efectuării de cercetări.

În perioada 11-19 septembrie 2012 au fost efectuate verificările prealabile privitor la fapta care a format obiectul sesizării.

Prin rezoluția din data de 20 septembrie 2012, Inspecția Judiciară a dispus începerea cercetării disciplinare față de domnul procuror D. W. E., sub aspectul săvârșirii abaterii disciplinare prevăzută de art.99 lit. t) teza a II-a din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și modificată. (fila 147)

În fapt, Secția pentru procurori reține următoarele:

La data de 29 aprilie 2012, partea vătămată M. E. M., în vârstă de 64 de ani, a sesizat organele de cercetare penală ale Poliției orașului O. cu privire la faptul că, în noaptea de 28/29 aprilie 2012, în jurul orei 3⁰⁰, persoane necunoscute au pătruns fără drept în imobilul său, situat în comuna B., strada Cu Brazi, nr., jud. I. A relatat că a fost alertată de cei 7 câini pe care îi are la domiciliu, care sesizând prezența unei persoane de sex masculin în imobil au început să latre. În aceste împrejurări, partea vătămată a ieșit în curte, a strigat după ajutor, și în timp ce se îndrepta spre poartă, din spate, a fost prinsă de o persoană necunoscută, care a amenințat-o și lovit-o cu pumnul în zona feței, trântind-o la pământ, după care a părăsit în fugă locul faptei, escaladând gardul. (fila 75-76)

Urmare a sesizării formulate, organele de cercetare penală ale poliției au efectuat următoarele acte:

Proces - verbal de cercetare la fața locului, din data de 29 aprilie 2012, din care rezultă că organele de poliție au fost sesizate de către partea vătămată cu privire la săvârșirea unei infracțiuni de violență comisă asupra sa, în locuință, fără sustragere de bunuri. De la fața locului a fost ridicat un cui de 10 cm lungime și o bucată de parchet melaminat, pe care s-a relevat cu pulbere neagră un fragment

[REDACTED]

de urmă de încălțăminte, ridicat de pe pervazul interior al ferestrei de la dormitor; nu s-au identificat urme de forțare; partea vătămată a indicat locul în care a fost agresată, respectiv, pe alee, la circa 3 metri de intrarea în locuință.(fila 85-87)

Partea vătămată M. E. M. a fost audiată la data de 29 aprilie 2012, ocazie cu care a învederat aceleași aspecte cu privire la fapta săvârșită, susținând că după plecarea organelor de poliție, care au efectuat cercetarea la fața locului, a constatat lipsa unui telefon mobil marca Samsung Corby, prejudiciu cauzat fiind de 500 lei. A susținut că îl poate recunoaște pe agresor, nu îl cunoaște după nume, însă l-a mai văzut în B. (fila 77-80)

Din procesul - verbal de recunoaștere după planșa fotografică din data de 29 aprilie 2012, rezultă că partea vătămată l-a identificat, fără ezitare, pe agresor, în persoana numitului V. N., domiciliat în localitatea B. (fila 81-82)

Din actul medico-legal (concluzii preliminare) înscris nedatat, rezultă că partea vătămată prezintă leziuni de violență ce pot data din 29 aprilie 2012, produse prin lovire cu corp dur și necesită un număr de 3-4 zile de îngrijiri medicale. Leziuni de violență suferite nu i-au pus în primejdie viața(fila 84).

Din declarația martorului R. M., ginerele părții vătămate, audiat la data de 30 aprilie 2012 rezultă că, în noaptea de 28/29 aprilie 2012, a fost sesizat telefonic de către vecinul părții vătămate, martorul G. I., care i-a relatat că în casa soacrei sale au pătruns hoții. A precizat că a plecat împreună cu soția, iar în momentul în care a coborât în fața blocului pentru a porni mașina, pe lângă el a trecut în fugă V. N., zis „C”, care l-a întrebat ce face și unde se duce. A precizat că V. N. îi este vecin și de mai multe ori l-a ajutat, din milă. A menționat că în acea seară era îmbrăcat în haine de culoare neagră (fila 101-106)

Din procesul - verbal întocmit la data de 2 mai 2012, urmare a vizionării imaginilor video înregistrate de camera poziționată la intersecția a două străzi din localitatea B., rezultă că, la data faptei, în jurul orei 3¹², o persoană de sex

[REDACTED] [REDACTED]
masculin, îmbrăcată în haine închise la culoare a fost surprinsă trecând prin zonă.
(fila 145-146)

La data de 2 mai 2012, ora 17⁰⁰, a fost începută urmărirea penală față de învinuitul V. N., pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 211 alin.2 lit.b și alin.2¹ lit.c din Codul penal și art.192 alin.1 și 2 din Codul penal. (fila 60)

Din declarația învinuitului V. N. dată în 2 mai 2012, rezultă că în noaptea de 28/29 aprilie 2012 a stat la discotecă până în jurul orelor 2⁰⁰, după care a plecat singur spre casă, iar în jurul orei 3⁰⁰ s-a întâlnit, pe stradă, cu martorul R. M. (fila 118-119)

Prin ordonanța din data de 2 mai 2012, organele de cercetare penală ale poliției au dispus măsura preventivă a reținerii învinuitului începând cu ora 17⁰⁰, în sarcina acestuia reținându-se doar infracțiunea de tâlhărie prevăzută de art. 211 alin.2 lit.b și alin.2¹ lit.c din Codul penal.(fila 61)

La data de 3 mai 2012, a fost audiat martorul G. I., vecinul părții vătămate, din depoziția căruia rezultă că, în noaptea de 28/29 aprilie 2012, în jurul orelor 3⁰⁰, de la fereastra imobilului său l-a văzut și a putut să-l recunoască pe tânărul de etnie rromă din localitate B, zis „C”, care inițial s-a urcat pe gardul imobilului său, iar ulterior l-a văzut fugind în direcția curții vecinei sale M. M., însă, datorită întunericului, nu a văzut dacă a sărit gardul la aceasta în curte. A relatat că a auzit țipetele vecinei sale, însă nu confirmă că l-a sunat pe martorul R. M. în acea seară; a precizat că după ce a discutat cu partea vătămată, aceasta i-a spus că l-a recunoscut pe autor ca fiind „C” (fila 96-100).

Din fișa de cazier judiciar a învinuitului rezultă că față de acesta s-au aplicat două sancțiuni administrative constând în amendă pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.208, 209 din Codul penal. (fila 125)

La data de 3 mai 2012 organele de cercetare penală ale poliției au formulat referat cu propunere de punere în mișcare a acțiunii penale față de învinuit și,

[REDACTED] respectiv, de arestare preventivă a acestuia, pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie, prevăzută de art. 211 alin.1, alin.2 lit.b, alin.2¹ lit.c din Codul penal. (fila 62-63)

Sesizarea a fost înregistrată la Parchetul de pe lângă J. B. sub nr.2379/P/2012.

Întrucât procurorul care supraveghea activitatea Poliției Orașului O. nu era în unitate, prin rezoluția prim procurorului, dosarul a fost repartizat spre soluționare domnului procuror D. W. E, care în urma analizării cauzei a dispus următoarele:

Prin rezoluția din data de 3 mai 2012 a fost confirmată începerea urmăririi penale față de învinuitul V. N. pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie, prevăzută de art. 211 alin.1, alin.2 lit.b, alin.2¹ lit.c din Codul penal. (fila 65)

Prin rezoluția din data de 3 mai 2012, în temeiul art.138 din Codul de procedură penală a respins propunerea organelor de cercetare penală de punere în mișcare a acțiunii penale și de sesizare a instanței de judecată cu propunerea de arestare preventivă a învinuitului V. N. și a dispus punerea în libertate a învinuitului la expirarea duratei măsurii reținerii, dacă nu este reținut sau arestat în altă cauză. (fila 66-68)

În motivarea rezoluției procurorul a reținut că învinuitul este necunoscut cu antecedente penale, nu a recunoscut săvârșirea faptei și, cu toate că, în cauză există motive verosimile de a bănuși că acesta a comis infracțiunea pentru care este cercetat, din analiza materialului probator nu rezultă probe directe că V. N. ar fi autorul faptei. A invocat jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, precum și a Comitetului de Miniștri a Consiliului Europei, în conformitate cu care „detenția este justificată doar dacă se face dovada că asupra procesului penal planează unul dintre următoarele pericole, care trebuie apreciate în concreto pentru fiecare caz în parte: pericolul de săvârșire de noi infracțiuni, pericolul de distrugere al probelor, riscul presiunii asupra martorilor, pericolul de dispariție al inculpatului sau pericolul de a fi tulburată ordinea publică.”

[REDACTED] [REDACTED]

De asemenea, a fost invocat și punctul 4 al Recomandării nr. R(80) a Comitetului de Miniștri, din care rezultă că „dacă existența niciunuia dintre pericolele enunțate nu a putut fi stabilită, detenția provizorie s-ar putea, totuși, justifica, în mod excepțional în anumite cazuri în care se comite o infracțiune deosebit de gravă.”

Analizând actele și lucrările dosarului, procurorul de caz a apreciat că „nu există dovezi privind existența vreunuia dintre pericolele apreciate, atât de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cât și de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei, ca fiind justificative pentru luarea măsurii arestului preventiv.”

Prin ordonanța din data de 3 mai 2012, în conformitate cu dispozițiile art. 143 alin 1 și art.145 Cod procedură penală a dispus față de învinuitul V. N. măsura preventivă a obligării de a nu părăsi localitatea în care locuiește (O.), fără încuviințarea procurorului, pe o perioadă de 30 de zile, din cercetări rezultând că învinuitul avea domiciliul și locuia efectiv în comuna B., jud. I.(fila 69-70)

Măsura dispusă a fost comunicată învinuitului și instituțiilor menționate în cuprinsul actului. Din declarația pârâtului rezultă că despre luarea acestei măsurii a încunoștințat-o și pe partea vătămată. De asemenea, acesta a precizat că anterior dispunerii vreunei măsuri în cauză s-a consultat și cu colegii săi, martorii O. B.; E. C. și D. M., domnul prim procuror nefiind în unitate, care, având în vedere probatoriul administrat până în prezent, și-au exprimat opinia în sensul că nu se impune luarea măsurii arestării preventive față de învinuit. Cu ocazia audierii martorii au confirmat acest aspect.

Măsurile dispuse de domnul procuror D. W. E. nu au fost aduse la cunoștința procurorului ierarhic superior, deși la nivelul acestei unități exista o cutumă în acest sens. (fila 192, 194)

Din declarația martorei C. A., prim procuror adjunct în cadrul Parchetului de pe lângă J. B., rezultă că, în cadrul unității, nu exista ordin de serviciu, în sensul

[REDACTED] comunicării conducerii, de către procurorul de caz, a măsurilor dispuse sau, respectiv, neluarea acestora.(fila 194)

Din cuprinsul ordinului de serviciu emis la data de 12. 12 2011, nu rezultă obligativitatea procurorului de a aduce la cunoștința conducerii aspecte legate de luarea sau neluarea măsurilor preventive.(fila 158-161).

Prin ordonanța din data de 10 mai 2012 procurorul a dispus extinderea cercetărilor sub aspectul săvârșirii de către învinuit și a infracțiunii de violare de domiciliu, prevăzută de art.192 alin.1 și 2 din Codul penal, a început urmărirea penală pentru această faptă, a schimbat încadrarea juridică, a trimis dosarul Poliției O., în vederea continuării cercetărilor, fixând termen pentru soluționarea cauzei la data de 10.07.2012 . (fila 71-72)

Măsura preventivă a obligării de a nu părăsi localitatea O. nu a fost prelungită de către procurorul D. W. E., în declarația dată cu ocazia cercetărilor în fața Secției, acesta declarând că nu se mai impunea prelungirea măsuri. (fila 43)

Luând la cunoștință faptul că învinuitul este în stare de libertate și temându-se de o eventuală punere în practică a amenințărilor proferate în noaptea comiterii faptei, la data de 8 mai 2012, partea vătămată M. M. a formulat o plângere împotriva rezoluției procurorului prin care s-a dispus respingerea propunerii de arestare. (fila 46)

Plângerea a fost depusă la procurorul de serviciu M. S. D., fiind înregistrată în condica de audiențe sub nr. din data de 8 mai 2012 (fila 177, 207).

Ulterior, la data de 10 mai 2012 partea vătămată s-a prezentat din nou la Parchetul de pe lângă J. B., însoțită fiind de fiica sa, pentru a se interesa de stadiul cercetărilor, ocazie cu care procurorul de serviciu P. I. a pus-o în legătură cu pârâtul, care i-a explicat că urmează să fie reaudiată și testată poligraf, aspect confirmat de martorul P. I. cu ocazia audierii.

Cercetările au stabilit faptul că plângerea nu a urmat cursul firesc, referitor la înregistrare și soluționare, fiind prezentată de către procurorul D. W. E. prim procurorului unității abia la data de 5 septembrie 2012, nesoluționată, acesta afirmând că a găsit-o în fișetul său.

Relativ la circuitul administrativ parcurs de plângerea părții vătămate care a fost depusă la parchet la data de 8 mai 2012, în cursul cercetării disciplinare s-a stabilit doar că aceasta a fost înregistrată în registrul de plângeri de către grefierul șef al unității, C. S., abia la data de 16 iulie 2012, sub numărul 915/II-2/2012, ea nefiind predată pe nicio condică, nici prim procurorului P. C. și nici procurorului D. W. E.

Intervalele de timp scurse între data depunerii plângerii, cea a înregistrării în evidențele parchetului și cea la care a fost predată de procurorul de caz conducătorului unității, nu au putut fi justificate de persoanele implicate în circuitul administrativ.

Urmare a lăsării în libertate, învinuitul V. N. și-a continuat activitatea infracțională săvârșind infracțiuni caracterizate printr-un grad mare de pericol social. Astfel, la data de 5/6 august 2012, a săvârșit infracțiunea de omor asupra victimei S. T., de 74 de ani, din comuna B., iar în seara zilei de 15 august 2012, a săvârșit infracțiunile de viol și omor asupra victimei M. Y.

După preluarea de către PÎCCJ a tuturor cauzelor în care învinuitul V. N. era cercetat, s-a stabilit că acesta este autorul mai multor infracțiuni deosebit de grave, comise prin violență, față de acesta dispunându-se măsura arestării preventive.

Față de materialul probator administrat în cauză, Secția apreciază că fapta reținută în cuprinsul acțiunii disciplinare în sarcina pârâtului procuror D. W. E. din cadrul Parchetului de pe lângă J. B., nu întrunește cumulativ elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) teza a II- a, raportat la art.99¹ alin.2 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și

[REDACTED]
[REDACTED]
procurorilor, republicată și modificată prin Legea nr. 24/2002.

Potrivit art. 99 lit. t) teza a II- a, raportat la art.99¹ alin.2 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și modificată prin Legea nr. 24/2012, constituie abatere disciplinară exercitarea funcției cu gravă neglijență prin nesocotirea din culpă în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil a normelor de drept material ori procesual.

Pentru angajarea răspunderii disciplinare este necesar ca fapta ce constituie abatere disciplinară să întrunească elementele constitutive cu referire la latura obiectivă, latura subiectivă și legătura de cauzalitate între fapta săvârșită și rezultatul produs, iar în ceea ce privește vinovăția, aceasta trebuie dovedită și constatată în mod cert, în baza probatoriului administrat în cauza.

Referitor la abaterea disciplinară constând în nesocotirea normelor de drept procesual este necesar a fi făcută distincția între încălcarea normelor de procedură ca și greșeală de urmărire penală (fază a procesului penal), pe de o parte, greșeală ce poate fi cenzurată pe calea controlului ierarhic superior și, respectiv, de către instanța de judecată, și pe de altă parte, nerespectarea normelor de procedură, în context disciplinar.

Mai mult decât atât, analiza elementelor constitutive ale acestei abateri disciplinare nu poate fi efectuată decât prin raportare la principiul independenței judecătorilor și procurorilor în pronunțarea hotărârilor și adoptarea soluțiilor, și principiul constituțional potrivit căruia, hotărârile judecătorești sunt supuse numai controlului judiciar, în condițiile legii.

Sub aspectul laturii obiective, această abatere disciplinară presupune încălcarea standardelor de conduită impuse magistraților de dispozițiile art. 90 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și modificată, coroborat cu dispozițiile art. 17 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor și cu cele ale art. 104 din Legea nr. 161/2003 privind unele

măsură pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției.

De asemenea, sub aspect obiectiv, această abatere disciplinară reprezintă și o dezvoltare a două dintre valorile fundamentale ale sistemului judiciar, consacrate de Principiile de la Bangalore, privind conduita judiciară, respectiv integritatea și etica.

În speță, referitor la nerespectarea de către pârât a normelor de drept procesual penal, prin respingerea propunerii formulate de către organele de poliție, Secția, reține că, la soluționarea unei astfel de cereri, procurorul trebuie să aibă în vedere dispozițiile art.143 din Codul de procedură penală, în conformitate cu care, dispune această măsură, „dacă sunt probe sau indicii temeinice că învinuitul a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală” și există vreunul dintre cazurile prevăzute la art.148 din Codul de procedură penală.

La adoptarea soluțiilor dispuse în cauză de către procuror, rezultă că acesta a avut în vedere probatoriul administrat până la acel moment, probatoriu considerat insuficient pentru formularea unei propuneri de arestare preventivă a învinuitului V. N. Astfel, s-a avut în vedere că declarația părții vătămate nu se coroborează întru totul cu celelalte probe administrate în cauză, în așa fel încât să rezulte indubitabil participarea învinuitului la săvârșirea faptei. Martorul R. M., ginerele părții vătămate confirmă doar că l-a văzut pe învinuit în zona imobilului său, cei doi fiind vecini, iar martorul G. I., vecinul părții vătămate, confirmă că l-a văzut pe învinuit în acea noapte, acesta intenționând să pătrundă în curtea sa, însă nu a văzut dacă a pătruns în curtea vecinei sale; relatează că a auzit-o pe partea vătămată țipând, însă nu confirmă că l-a anunțat telefonic despre acest incident pe martorul R. M. Cu privire la fapta reclamată, chiar și partea vătămată, a relatat dispariția telefonului mobil din locuința sa, doar după efectuarea cercetării la fața locului de către organele de poliție, iar cu privire la bunul reclamat sustras, nu s-a realizat

nici un minim de verificări. La data formulării propunerii de către organele de poliție nu erau valorificate nici mijloacele de probă ridicate de la fața locului. Faptul că în fișa de cazier judiciar era menționat că față de învinuit s-au aplicat două sancțiuni administrative pentru săvârșirea unor infracțiuni de furt, nu denotă o pericolozitate deosebită a acestuia, care să fi impus luarea măsurii arestării preventive exclusiv în considerarea acestei împrejurări.

Având în vedere aceste împrejurări, Secția constată că pârâtul procuror, cu ocazia soluționării propunerii organelor de poliție și adoptării soluției în cauză, a interpretat și analizat temeinic probele existente și, în baza unui raționament logico-juridic, ținând cont și de jurisprudența CEDO și practica în materie, a respins, motivat, cererea formulată. Pentru buna desfășurare a urmăririi penale a dispus în cauză o măsură preventivă neprivativă de libertate, măsură care a fost respectată întrutotul de învinuit. Ulterior, față de învinuit, a extins cercetările și sub aspectul săvârșirii infracțiunii de violare de domiciliu și a supravegheat activitatea organelor de cercetare penală ale poliției, dând îndrumări în acest sens.

În acest context, Secția reține că interpretarea probelor și aplicarea dispozițiilor legale, în măsura în care sunt susținute de argumente juridice și logice, sunt de esența actului de judecată, fiind exclus controlul administrativ asupra acestora.

Cu privire la încadrarea juridică dată faptelor săvârșite de învinuit, Secția constată că susținerile pârâtului, în sensul că ulterior prezentării cauzei la procuror a fost completată rezoluția prin care s-a dispus începerea urmăririi penale, în cuprinsul acesteia reținându-se și infracțiunea de violare de domiciliu, sunt plauzibile, atâta timp cât, atât în ordonanța de reținere, cât și în referatul cu propunere de arestare, este menționată doar infracțiunea de tâlhărie.(fila 61-63)

În acest context, interpretarea normei de drept procesual nu poate constitui un element al abaterii disciplinare imputate, întrucât aceasta constituie, în

realitate, o modalitate de aplicare a legii, exclusă a fi supusă controlului administrativ, atâta vreme cât interpretarea este rațională, argumentată și rezonabilă.

Prin urmare, obiectul verificării disciplinare nu-l poate constitui raționamentul logico-juridic al magistratului chemat să judece, respectiv să instrumenteze o cauză. Opinia pe care acesta și-o formează în urma raționamentului logico-juridic nu poate fi cenzurată decât în căile de atac prevăzute de lege și nu poate forma obiectul unei verificări disciplinare.

Sub aspectul soluției adoptate de procuror, se constată că partea vătămată a formulat plângere, care însă nu a fost soluționată, din motive neimputabile pârâtului. Secția constată că, soluția dispusă de procuror poate fi cenzurată doar cu ocazia soluționării plângerii împotriva actelor procurorului, conform art.278 din Codul de procedură penală, de către prim procurorul parchetului și nu poate face obiectul unei acțiuni disciplinare. În caz contrar s-ar nesocoti principiul independenței judecătorului și procurorului reflectat în art. 124 alin. 3 din Constituția României, iar pe de altă parte, s-ar încălca dispozițiile art.278 din Codul de procedură penală, care reglementează modalitatea legală de soluționare a unei astfel de plângeri.

Prin urmare, față de toate aceste argumente, nu se poate reține în sarcina pârâtului procuror nerespectarea normelor de drept procesual care vizează luarea măsurilor preventive reglementate în Codul procedură penală.

Sub aspectul laturii subiective, Secția reține, raportat la aspectele detaliate anterior, că în speță nu se regăsește forma de vinovăție cerută de lege pentru a se constata existența abaterii disciplinare.

Astfel, pentru a se reține existența abaterii disciplinare prevăzută de art.99 lit. t) raportat la art.99/1 alin.2 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și modificată - exercitarea funcției cu gravă

[REDACTED] neglijență prin încălcarea din culpă în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil a normelor de drept procesual este necesar a avea în vedere definirea noțiunii de gravă neglijență.

Textul art. 99¹ din Legea nr. 303/2004, modificată, în care legiuitorul definește reaua-credință și grava neglijență, circumscrie sfera încălcării normelor de drept material sau procesual la acelea de o gravitate deosebită, care au consecințe asupra valabilității actelor întocmite de magistrat, a duratei procedurilor sau care produc o vătămare gravă a drepturilor și intereselor părților.

Astfel, pot intra în sfera răspunderii disciplinare numai acele încălcări ale normelor de drept material sau procesual care pun în discuție însăși valabilitatea actelor întocmite de judecător și procuror și pentru care, un observator rezonabil (persoană informată și de bună-credință), nu poate găsi o justificare.

În ceea ce privește cea de-a doua formă de vinovăție, legiuitorul, prin folosirea sintagmei „gravă neglijență”, a stabilit gradul culpei ca fiind cel al „culpei lata”. Prin urmare, pot atrage răspunderea disciplinară numai acele greșeli care au un caracter evident, neîndoielnic și cărora le lipsește orice justificare, fiind în vădită contradicție cu dispozițiile legale.

În consecință, pentru a se putea reține „grava neglijență” este necesar ca procurorul să manifeste o conduită de încălcare flagrantă a unor îndatoriri elementare profesionale, cu consecințe grave asupra înfăptuirii actului de justiție. Astfel, trebuie ca nerespectarea normelor de procedură să poată fi caracterizată ca fiind o greșeală evidentă, neîndoielnică, care nu își găsește o justificare, cu consecințe deosebit de grave .

În speță, sub aspectul laturii subiective, Secția reține că pârâtul nu au acționat cu gravă neglijență, de natură a produce un rezultat prejudiciabil vreunei părți.

Din această perspectivă, ținând cont și de materialul probator administrat

în cauză, nu se poate reține, sub aspectul laturii subiective, că soluția dispusă de pârât, de respingere a propunerii formulată de organele de poliție, care a făcut obiectul cercetării disciplinare în prezenta speță, este expresia gravei neglijențe în exercitarea funcției, prin nesocotirea normelor de drept procesual care reglementează materia măsurilor preventive, ci reflectă interpretarea dată de pârât textelor de lege și materialului probator administrat în cauza respectivă.

Pentru toate aceste considerente, Secția reține că prin probele administrate în cauză nu s-a făcut dovada îndeplinirii cumulative a elementelor constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) raportat la art.99¹ alin.2 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și modificată prin Legea nr. 24/2002, motiv pentru care, va respinge acțiunea disciplinară formulată de Inspecția Judiciară împotriva pârâtului D. W. E, procuror din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Buftea, ca neîntemeiată.

Văzând și dispozițiile art. 48 și art. 49 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată,

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge acțiunea disciplinară formulată de Inspecția Judiciară împotriva pârâtului D. W. E., procuror din cadrul Parchetului de pe lângă J. B., cu privire la săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t. teza II din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completările ulterioare, ca neîntemeiată.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare la Completul de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Pronunțată în ședință publică azi, 30 ianuarie 2013.

PREȘEDINTE,